

BOSNA I HERCEGOVINA  
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA  
BOSNE I HERCEGOVINE  
Broj: 96 o P 098275 17 Gž  
Brčko, 06.10.2017. godine

## U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „Dž.C.“ d.o.o. G., koga zastupa zakonski zastupnik J.G., a njega punomoćnik O.D. advokat iz B., protiv tuženog D.S. iz B., koga zastupa punomoćnik S.M. advokat iz B., radi naknade štete, v.sp. 3.798,99 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 098275 16 P od 16.05.2017. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 06.10.2017. godine donio je slijedeću

## P R E S U D U

Žalba tuženog D.S. iz B. se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 098275 16 P od 16.05.2017. godine POTVRĐUJE.

## Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 098275 16 P od 16.05.2017. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„OBAVEZUJE SE se tuženi da D.S. iz B., da tužiocu „Dž.C.“ DOO G. na ime naknade materijalne štete isplati iznos od 2.141,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.05.2017. godine, pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Sa potraživanjem zakonske zatezne kamate od 07.04.2017. godine, pa do 16.05.2017. godine tužilac SE ODBIJA.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 398,02 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude, tuženi D.S. iz B. (u daljem tekstu tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači i odbije tužbeni zahtjev i dosudi mu troškove prvostepenog i žalbenog postupka, ili „opreza radi“ ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj „Dž.C.“ d.o.o. G. (u daljem tekstu tužitelj) nije odgovorio na žalbu tuženog.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. u vezi sa odredbom člana 412. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba tuženog nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici zahtjev je tužitelja (poslodavca) da mu tuženi (zaposlenik) naknadi štetu uzrokovanu krajnjom nepažnjom na radu, da je, kako tvrdi tužitelj, uslijed neprilagođene brzine upravljajući njegovim teretnim vozilom marke „Man“ skrivio saobraćajnu nezgodu u kojoj je nastupila šteta na njegovom vozilu prema procjeni vještaka u iznosu od 2.141,00 KM. Uz zahtjev za naknadu štete u iznosu od 2.141,00 KM (na koji iznos je opredijelio tužbeni zahtjev nakon izvršenog vještačenja), tužitelj je stavio i zahtjev da mu tuženi plati zakonsku zateznu kamatu i troškove parničnog postupka.

Tuženi nije osporio da je bio zaposlenik kod tužitelja i da je u saobraćajnom udesu oštećeno teretno motorno vozilo tužitelja kojim je on upravljao, ali je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazao tvrdnjom „da se nastala šteta ne može pripisati u njegovu krivicu“, niti je nastala namjerno ili krajnjom nepažnjom.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj utemeljio tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji s kojima se

tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da su tuženi, kao zaposlenik, i tužitelj, kao poslodavac, 26.02.2016. godine sklopili Ugovor o radu na određeno vrijeme kojim su ugovorili da tuženi „otpočinje sa radom ... na radnom mjestu vozača teretnog vozila“ 01.03.2016 godine, a završava 31.05.2016. godine,

da je na putu Mostar – Jablanica tuženi „u toku rada“ upravljajući tužiteljevim teretnim vozilom marke „Man“ skrivio saobraćajnu nezgodu u kojoj je oštećeno vozilo tužitelja,

da su u povodu saobraćajne nezgode na lice mjesta izašle službene osobe – policajci i sačinili „Zapisnik o uviđaju“ i tuženom izdali „Prekršajni nalog“ kojeg je tuženi prihvatio,

da je vještak saobraćajne struke K.Đ. vještačio uzrok saobraćajne nezgode i visinu štete na teretnom motornom vozilu tužitelja i to na osnovu uviđajne dokumentacije,

da je prema raspoloživoj materijalnoj dokumentaciji (zapisniku o uviđaju, zapisniku o alkotestu, kopiji tahografskog listića, fotodokumentaciji), isti vještak utvrdio da se teretno motorno vozilo, kojim je upravljao tuženi, kretalo prema mjestu saobraćajne nezgode brzinom od 50 km/h, a da je na tom dijelu puta ograničenje brzine 30 km/h i saobraćajni znak za uzastopne krivine,

da je u momentu saobraćajne nezgode padala kiša i put bio klizav,

da je upoređujući oštećenja na vučnom vozilu i prikolici navedena u zapisniku o uviđaju i oštećenja koja su vidljiva na fotografijama sa uviđaja sa oštećenjima koja su navedena u predračunu, isti vještak visinu štete obračunao uzimajući polovne dijelove, rad i materijal sa uključenim PDV-om u iznosu od 2.141,00 KM,

obzirom da je utvrdio da je „tuženi vozio i neprilagođenom i nedozvoljenom brzinom“ od 50 km/h na dijelu puta gdje je ograničenje brzine 30 km/h, da je „postojalo upozorenje na nailazak na dvostruku krivinu“ i da je padala kiša, prvostepeni sud je zaključio „da je tuženi skrivio saobraćajnu nezgodu“ jer „brzinu kretanja vozila nije prilagodio osobinama i stanju puta i brzinu prekoračio više od brzine koja je bila određena za taj dio puta“ uslijed čega je došlo do proklizavanja i zaokreta vozila, kojim je upravljao, na kolovoznoj traci i štete na vozilu,

pa kako je vozio nedozvoljenom i neprilagođenom brzinom uvjetima i stanju puta, prvostepeni sud je zaključio da je tuženi uzrokovao saobraćajnu nezgodu i štetu krajnjom nepažnjom,

a, obzirom da dokazi na osnovu kojih je vještak saobraćajne struke procijenio visinu štete (fotografije sa lica mjesta i zapisnik sačinjen na licu mjesta) ničim nisu dovedeni u sumnju, a da je štetnik dužan „materijalnu situaciju oštećenog vratiti u stanje prije nastanka štete“, prvostepeni sud je zaključio da se šteta može u cijelosti popraviti isplatom novčanog iznosa od 2.141,00 KM (koliko je vještak procijenio visinu uzrokovane štete),

te je prvostepeni sud, pošto je tužitelj visinu tužbenog zahtjeva opredijelio prema procjeni visine štete vještaka saobraćajne struke (visinu tužbenog zahtjeva je smanjio na iznos od 2.141,00 KM) prihvatio tužbeni zahtjev u tom iznosu i sudio kao u izreci prvostepene presude,

dok je troškove parničnog postupka prvostepeni sud obračunao prema uspjehu svake stranke u odnosu na vrijednost predmeta spora u pojedinim fazama postupka i primjenom pravila o procesnom prebijanju tako utvrđenog iznosa troškova, ali kako se odluka o troškovima ne pobija žalbom, već se veže za uspjeh u parnici, nije predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

Budući da tuženi prvostepenu presudu pobija i zbog žalbenog razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, valja imati na umu da utvrđeno činjenično stanje ovaj sud mora respektirati, obzirom da je odredbom člana 418. Zakona o parničnom postupku isključeno pobijati presudu kojom je prvostepeni sud okončao spor male vrijednosti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. A, kako je tužitelj prije zaključenja glavne rasprave koja je tekla po odredbama Zakona o parničnom postupku o redovnom postupku, snizio tužbeni zahtjev na iznos od 2.141,00 KM, dalji postupak se vodi po odredbama o postupku u sporovima male vrijednosti. Jer, odredbom člana 408. stav 1. Zakona o parničnom postupku je propisano da su sporovi male vrijednosti oni sporovi u kojima se tužbeni zahtjev odnosi na potraživanje u novcu koje ne prelazi svotu od 3.000,00 KM.

Stoga je povodom žalbe takvog sadržaja u kojoj je tuženi u okviru žalbenog razloga povrede odredaba parničnog postupka svrstao i ostala dva žalbena razloga i nije razlučio pogrešno utvrđeno činjenično stanje od ostala dva (dozvoljena) žalbena razloga, prvostepena presuda ispitana u okviru

žalbenih razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava.

Kroz istaknute žalbene razloge, tuženi i u žalbi inzistira na istim prigovorima činjenične naravi kojim je iskazao protivljenje tužbenom zahtjevu, pa tako u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio izvedene dokaze, posebno prekršajni nalog, vještačenje vještaka saobraćajne struke o uzroku saobraćajne nezgode i štete i o visini štete i njegov iskaz, kao i iskaz svjedoka Z.S. i uzeo u obzir da „u dokaznom postupku tužilac nije izveo dokaz čitanje ugovora o radu“ i pravilno primijenio odredbe Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 7/00, 8/03, 33/04, 29/05, 19/07, 25/08, 20/13, 31/14 i 1/15, u daljem tekstu Zakon o radu) da bi zaključio da „nije dužan izmiriti štetu, imajući u vidu da se ne radi o namjerno pričinjenoj šteti za koju bi ... trebao odgovarati“, a i da tužitelj nije dokazao visinu štete jer vještak nije raspomagao sa dokazima za visinu štete.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da se njima pravilnost i zakonitost prvostepene presude ne može dovesti u pitanje. Naime, inzistiranjem tuženog u žalbi da je prvostepeni sud temeljem provedenih dokaza pogrešno utvrdio da je saobraćajnu nezgodu i štetu uzrokovao krajnjom nepažnjom i da je stoga obvezan tužitelju naknaditi štetu, kao i da je pogrešno utvrdio visinu štete, tuženi iznosi drugačije činjenične zaključke od prvostepenog suda o tužbenom zahtjevu i time on zapravo prvostepenu presudu pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

A, gore izložena utvrđenja iz obrazloženja prvostepene presude, koja, dakle, ovaj sud mora uvažavati, da je tuženi u toku trajanja radnog odnosa zasnovanog sa tužiteljem upravljajući tužiteljevim teretnim vozilom skrivio saobraćajnu nezgodu u kojoj je oštećeno vozilo tužitelja, da se prema mjestu saobraćajne nezgode kretao brzinom od 50 km/h, a da je padala kiša i put bio klizav i postoje saobraćajni znaci za uzastopne krivine i ograničenje brzine na 30 km/h i da je uslijed tog štetnog događaja tužitelju uzrokovana šteta u iznosu od 2.141,00 KM, opravdavaju zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva i neutemeljenosti tuženikovih prigovora kako osnovanosti, tako i visini tužbenog zahtjeva.

Naime, odredbom člana 67. Zakona o radu regulirana je problematika odgovornosti zaposlenika za štetu pričinjenu poslodavcu na radu, a ona se temelji na njegovoj krivnji i on je odgovoran za štetu koju uzrokuje poslodavcu na radu ili u vezi sa radom ako je štetu uzrokovao namjerno ili zbog krajnje nepažnje. Pa, kako se smatra da je šteta učinjena na radu ukoliko je nastupila

dok je zaposlenik radio na poslovima svog radnog mjesta i kako odgovornost zaposlenika postoji ukoliko je svojom krivnjom prouzrokovao štetu poslodavcu, te kako krajnja nepažnja kao oblik krivnje postoji kada zaposlenik ne upotrijebi ni stepen pažnje koji bi upotrijebio svaki prosječno pažljiv zaposlenik, a kako je šteta na teretnom vozilu tužitelja uzrokovana u saobraćajnom udesu kojeg je skrivio tuženi obavljajući poslove svoga radnog mjesta (vozača teretnog vozila), odgovoran je tužitelju za štetu i dužan je istu naknaditi. Jer, vozač motornog vozila postupa krajnjom (grubom) nepažnjom kada nedozvoljenom i neprilagođenom brzinom od 50 km/h i to još vlažnim i klizavim putem i osim toga na dijelu puta gdje postoje uzastopne krivine i ograničenje brzine na 30 km/h prouzrokuje saobraćajnu nezgodu i štetu.

Osim toga, valja imati na umu da odgovornost za štetu zaposlenika, pa tako i tuženog, nastaje pod pretpostavkom da postoji uzročna veza između njegove radnje i posljedice, a obzirom da je ovaj uvjet ispunjen ako je zaposlenik nezakonitim ili nepravilnim ponašanjem uzrokovao štetu, ovaj sud drži da time što je saobraćajne nezgoda i šteta uzrokovana vožnjom neprilagođenom uvjetima puta i brzinom znatno većom od dozvoljene da je šteta posljedica štetne radnje (šteta je posljedica protupravnog ponašanja tuženog).

Budući da su ispunjene sve zakonske pretpostavke odgovornosti tuženog za uzrokovanu štetu (štetu je uzrokovao tuženi na radu krajnjom nepažnjom i postoji uzročna veza između štetne radnje i posljedice, a ne postoje razlozi za isključenje njegove odgovornosti), tužitelj ima pravo na potpunu naknadu štete reparacijom u novcu i po ocjeni ovog suda iznos od 2.141,00 KM odgovara ekvivalentu štete, da se obvezom tuženog da tužitelju isplati taj iznos u cijelosti popravlja uzrokovana šteta.

Prema tome, kako je prvostepeni sud pravilno cijenio sve izvedene dokaze, pa i one na koje se žalbom ukazuje, upravo onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku i kako je na osnovu pravilne ocjene dokaza uključujući i Ugovor o radu (kojeg je tuženi izveo čitanjem, razvidno je iz podataka u spisu) izveo pravilne zaključke o osnovanosti i visini tužbenog zahtjeva i kako nije povrijedio pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva, a nije počinio ni žalbom ukazane relevantne povrede odredaba parničnog postupka, radi čega je valjalo žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

**PREDSJEDNIK VIJEĆA**

**Maida Kovačević**